



# Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT  
M. SZPUNAR  
fremsat den 23. november 2023<sup>1</sup>

**Sag C-801/21 P**

**Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret  
mod**

**Indo European Foods Ltd**

»Appel – EU-varemærker – indsigelsessag – forkastelse af indsigelsen –  
annulationsøgsmål – sagens genstand – søgsmålsinteresse – Det Forenede Kongeriges  
udtræden af Den Europæiske Union«

## I. Indledning

1. Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) har i appelskriftet nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 6. oktober 2021, Indo European Foods mod EUIPO – Chakari (Abresham Super Basmati Selaa Grade One World's Best Rice) (T-342/20, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2021:651), hvorved Retten gav Indo European Foods Ltd medhold i det søgsmål, selskabet havde anlagt til prøvelse af den afgørelse, som Fjerde Appellkammer ved EUIPO havde truffet den 2. april 2020 (sag R 1079/2019-4) (herefter »den omtvistede afgørelse«) vedrørende ansøgningen om registrering af figurmærket *Abresham Super Basmati Selaa Grade One World's Best Rice*.
2. Den foreliggende sag giver Domstolen lejlighed til at afklare problematikken i forbindelse med, at den rettighed, som en anmodning om indsigelse mod registrering af et EU-varemærke er støttet på, er bortfaldet under sagens behandling som følge af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Unionen.
3. Det spørgsmål, der gør sig gældende, er nærmere bestemt, hvilken betydning et sådant bortfald har for sagsbehandlingen, idet appellen udelukkende vedrører Rettens undersøgelse af, om annulationsøgsmålet til prøvelse af den afgørelse, hvorved anmodningen om indsigelse blev forkastet, kunne antages til realitetsbehandling.

<sup>1</sup> – Originalsprog: fransk.

## II. Retsforskrifter

### A. *International ret*

4. Første, fjerde og ottende afsnit i præamblen til aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab<sup>2</sup>, der blev vedtaget den 17. oktober 2019 og trådte i kraft den 1. februar 2020, har følgende ordlyd:

»[Det Forenede Kongerige] [meddelte] den 29. marts 2017 som følge af resultatet af en folkeafstemning i Det Forenede Kongerige og dets suveræne beslutning om at forlade Den Europæiske Union [...], at det havde til hensigt at udtræde af [Unionen] i overensstemmelse med artikel [50 TEU] [...]

[...]

EU-retten [...] i sin helhed [ophører] i overensstemmelse med artikel [50 TEU] [...] og med forbehold af denne aftales bestemmelser [...] med at finde anvendelse på Det Forenede Kongerige på datoen for denne aftales ikrafttræden

[...]

[D]et er i både Unionens og Det Forenede Kongeriges interesse at fastlægge en overgangsperiode eller gennemførelsesperiode, i hvilken EU-retten [...] bør finde anvendelse for og i Det Forenede Kongerige og som hovedregel med samme virkning for så vidt angår medlemsstaterne for at undgå forstyrrelser i den periode, hvor der føres forhandlinger om aftalen/aftalerne om de fremtidige forbindelser.«

5. Aftalens artikel 1 med overskriften »Formål« bestemmer:

»I denne aftale fastsættes de nærmere bestemmelser for [Det Forenede Kongerige]s udtræden af [Unionen] [...].«

6. Aftalens artikel 126 med overskriften »Overgangsperiode« har følgende ordlyd:

»Der er en overgangs- eller gennemførelsesperiode, som starter på dagen for denne aftales ikrafttræden og slutter den 31. december 2020.«

7. Samme aftales artikel 127 med overskriften »Overgangsperiodens anvendelsesområde« bestemmer i stk. 1, 3 og 6:

»1. Medmindre andet er fastsat i denne aftale, finder EU- retten anvendelse på og i Det Forenede Kongerige i overgangsperioden.

[...]

3. I overgangsperioden har den EU-ret, som finder anvendelse i henhold til stk. 1, samme retsvirkninger over for og i Det Forenede Kongerige som i Unionen og dens medlemsstater, og

<sup>2</sup> – EUT 2020, L 29, s. 7, herefter »udtrædelsesaftalen«.

den fortolkes og anvendes i overensstemmelse med de samme metoder og generelle principper, som finder anvendelse i Unionen.

[...]

6. Medmindre andet er fastsat i denne aftale, forstås enhver henvisning til medlemsstaterne i den EU-ret, som finder anvendelse i henhold til stk. 1, herunder som gennemført og anvendt af medlemsstaterne, i overgangsperioden således, at den omfatter Det Forenede Kongerige.«

8. Udtrædelsesaftalens artikel 185, stk. 4, bestemmer:

»Anden og tredje del med undtagelse af artikel 19, artikel 34, stk. 1, artikel 44 og artikel 96, stk. 1, samt sjette del, afsnit I, og artikel 169-181 finder anvendelse fra overgangsperiodens udløb.«

## **B. EU-ret**

### *1. Forordning nr. 207/2009*

9. Forordning (EF) nr. 207/2009<sup>3</sup> blev ændret ved forordning (EU) 2015/2424<sup>4</sup> (herefter »forordning nr. 207/2009«), som trådte i kraft den 23. marts 2016<sup>5</sup>.

10. Anden til fjerde, sjette og syvende betragtning til forordning nr. 207/2009 har følgende ordlyd:

»(2) En harmonisk udvikling af den økonomiske virksomhed i [Unionen] som helhed og en varig og afbalanceret ekspansion bør fremmes gennem virkeliggørelse af et funktionsdygtigt indre marked, der byder på betingelser svarende til dem, som findes på et nationalt marked. Gennemførelsen af et sådant marked og styrkelsen af dets enhed indebærer ikke blot fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for varer og for den frie udveksling af tjenesteydelser samt gennemførelse af en ordning, der sikrer, at konkurrencen ikke fordrejes, men også at der indføres en retstilstand, som gør det muligt for virksomhederne allerede fra starten at tilpasse deres fabrikation og distribution af varer eller deres tjenesteydelser til [Unionens] dimensioner. Blandt de juridiske instrumenter, som virksomhederne bør råde over med henblik herpå, er varemærker, som gør det muligt for dem at identificere deres varer eller tjenesteydelser på samme måde i hele [Unionen], uden hensyn til grænser, særlig velegnede.

(3) For at forfølge [Unionens] ovennævnte mål forekommer det påkrævet at fastsætte en [ordning for EU-varemærker], som giver virksomhederne ret til efter én og samme fremgangsmåde at opnå [EU]-varemærker, som nyder ensartet beskyttelse og har retsvirkning på hele [Unionens] område. Det hermed udtrykte princip om [EU]-varemærkets enhedskarakter bør gælde, medmindre andet fastsættes i denne forordning.

<sup>3</sup> – Rådets forordning af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1).

<sup>4</sup> – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 16.12.2015 om ændring af forordning 207/2009 (EUT 2015, L 341, s. 21).

<sup>5</sup> – Henset til datoen for indgivelse af den omtvistede registreringsansøgning, nemlig den 14.6.2017, som er afgørende for fastlæggelsen af, hvilken materiel ret der finder anvendelse, er de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag omfattet af de materielle bestemmelser i forordning nr. 207/2009, som ændret ved forordning 2015/2424.

(4) En indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger kan ikke fjerne den hindring, at de rettigheder, som medlemsstaternes lovgivning tildeler varemærkeindehavere, er territorielt afgrænsede. For at virksomhederne kan udøve økonomisk aktivitet på hele det indre marked uden hindringer, er det nødvendigt med varemærker, som er undergivet ensartede [Union]sregler, der gælder umiddelbart i alle medlemsstater.

[...]

(6) [Unionens] varemærkereglere træder imidlertid ikke i stedet for medlemsstaternes lovgivning om varemærker. Det forekommer ikke rimeligt at pålægge virksomhederne at registrere deres varemærker som [EU]-varemærker, idet de nationale varemærker stadig er nødvendige af hensyn til virksomheder, som ikke ønsker at beskytte deres varemærker på [union]splan.

(7) Retten til [EU]-varemærket kan kun stifes ved registrering, og en sådan registrering nægtes navnlig [...] hvis ældre rettigheder er til hinder derfor.«

11. Artikel 1 i forordning nr. 207/2009 med overskriften »EU-varemærke« bestemmer i stk. 2:

»EU-varemærket har enhedskarakter. Det har samme retsvirkninger overalt inden for Unionen: Et varemærke kan kun registreres, overdrages, opgives, erklæres for bortfaldet eller ugyldigt, og brugen deraf kun forbydes med virkning for hele Unionen. Dette princip gælder, medmindre andet fastsættes i denne forordning.«

12. Forordningens artikel 6 med overskriften »Erhvervelse af EU-varemærke« bestemmer:

»Et EU-varemærke erhverves ved registrering.«

13. Nævnte forordnings artikel 8 med overskriften »Relative hindringer for registrering« bestemmer i stk. 4:

»Hvis indehaveren af et ikke-registreret varemærke eller af et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn, som ikke kun har lokal betydning, rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis og i det omfang der i henhold til unionslovgivningen eller medlemsstatens lovgivning vedrørende det pågældende tegn:

- a) er erhvervet rettigheder til tegnet før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering som EU-varemærke eller i givet fald før tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for EU-varemærkeansøgningen
- b) tegnet giver sin indehaver ret til at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke.«

14. Samme forordnings artikel 9 med overskriften »Rettigheder knyttet til et EU-varemærke« bestemmer i stk. 1 og 2:

»1. Registrering af et EU-varemærke giver indehaveren en eneret.

2. Med forbehold af indehaverrettigheder erhvervet inden EU-varemærkets ansøgnings- eller prioritetsdato kan indehaveren af det pågældende EU-varemærke forbyde tredjemand, der ikke har den pågældende indehavers samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af ethvert tegn i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, når:

[...]

b) tegnet er identisk med eller ligner EU-varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med eller ligner de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket er registreret, hvis der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse mellem tegnet og varemærket

[...]«

15. Artikel 9b i forordning nr. 207/2009 med overskriften »Datoen, hvorfra rettigheder kan gøres gældende over for tredjemand« har følgende ordlyd:

»1. De rettigheder, der er knyttet til et EU-varemærke, gælder først over for tredjemand fra datoen for bekendtgørelse af varemærkets registrering.

2. Der kan kræves rimelig erstatning for handlinger, som er foretaget efter datoen for bekendtgørelse af en EU-varemærkeansøgning, og som efter bekendtgørelsen af EU-varemærkeregistreringen ville være forbudt i kraft af denne bekendtgørelse.

3. En ret, for hvilken sagen indbringes, må ikke træffe afgørelse i denne sag, før registreringen er bekendtgjort.«

## 2. Forordning (EU) 2017/1001

16. Forordning (EU) 2017/1001<sup>6</sup> ændrede og erstattede forordning nr. 207/2009 med virkning fra den 1. oktober 2017<sup>7</sup>. 12. betragtning til forordningen har følgende ordlyd:

»For at opnå retssikkerhed og fuld overensstemmelse med prioritetsprincippet, i henhold til hvilket et registreret ældre varemærke har forrang for senere registrerede varemærker, er det nødvendigt at fastsætte, at håndhævelsen af rettigheder, der er knyttet til et EU-varemærke, ikke bør berøre indehaverrettigheder, der er erhvervet inden EU-varemærkets ansøgnings- eller prioritetsdato [...]«

<sup>6</sup> – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 14.6.2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1).

<sup>7</sup> – Det skal anføres, at indsigelsen mod registreringen af det ansøgte varemærke blev rejst den 13.10.2017, hvorfor det er procedurereglerne i forordning 2017/1001 vedrørende indsigelses- og klagesager, som anses for at finde anvendelse på den dato, hvor de trådte i kraft, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.

17. Forordningens artikel 46 med overskriften »Indsigelse« bestemmer i stk. 1:

»1. I indtil tre måneder efter bekendtgørelsen af EU-varemærkeansøgningen kan der, under henvisning til at varemærket bør udelukkes fra registrering i henhold til artikel 8, rejses indsigelse mod varemærkets registrering:

[...]

c) i de i artikel 8, stk. 4, nævnte tilfælde, af indehavere af ældre varemærker eller tegn som omhandlet i den pågældende bestemmelse samt af de personer, der i henhold til gældende national ret er beføjet til at udøve disse rettigheder

[...]«

18. Nævnte forordnings artikel 47 med overskriften »Behandling af indsigelsen« bestemmer i stk. 5:

»Fremgår det af behandlingen af indsigelsen, at varemærket er udelukket fra registrering for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket søges registreret, afslås ansøgningen for de pågældende varer eller tjenesteydelser. I modsat fald forkastes indsigelsen.«

19. Samme forordnings artikel 51 med overskriften »Registrering« bestemmer i stk. 1:

»Såfremt [...] en eventuel indsigelse er endeligt færdigbehandlet ved tilbagetagelse, afvisning eller anden disposition, indføres varemærket og de oplysninger, der er omhandlet i artikel 111, stk. 2, i registret. Registreringen bekendtgøres.«

20. Artikel 66 i forordning 2017/1001 med overskriften »Afgørelser, der kan påklages« bestemmer i stk. 1:

»Afgørelser truffet af ethvert beslutningsdygtigt organ under kontoret som anført i artikel 159, litra a)-d) [...] kan påklages. Disse afgørelser får først retskraft fra udløbet af den klageperiode, der er omhandlet i artikel 68. Indgivelsen af klagen har opsættende virkning.«

21. Forordningens artikel 71 med overskriften »Afgørelse af klagen« bestemmer i stk. 3:

»Appelkammerets afgørelser får først retskraft fra udløbet af den frist, der er omhandlet i artikel 72, stk. 5, eller, såfremt en sådan afgørelse inden for denne frist er indbragt for Retten, fra tidspunktet for dens afvisning, eller afvisningen af en eventuel klage indgivet til Domstolen til prøvelse af Rettens afgørelse.«

22. Nævnte forordnings artikel 72 med overskriften »Indbringelse af klager for Domstolen« bestemmer i stk. 1, 2, 3 og 6:

»1. Appelkamrenes afgørelser om klager kan indbringes for Retten.

2. Indbringelse af klager kan ske under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formmangler eller overtrædelse af [Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde], af denne forordning eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller under påberåbelse af magtfordrejning.

3. Retten har kompetence til at annullere eller omgøre den indklagede afgørelse.

[...]

6. Kontoret træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme Rettens afgørelse, eller, i tilfælde af at denne afgørelse påklages, Domstolens afgørelse.«

### III. Tvistens baggrund

23. Baggrunden for tvisten fremstilles udførligt i den appellerede dom, hvortil der henvises i denne henseende<sup>8</sup>. De hovedpunkter, som er nødvendige for forståelsen af dette forslag til afgørelse, kan sammenfattes som følger.

24. Den 14. juni 2017 indgav Hamid Ahmad Chakari en ansøgning om registrering af et EU-varemærke til EUIPO. Ansøgningen blev offentliggjort i *EU-Varemærketidende* nr. 169/2017 af 6. september 2017.

25. Den 13. oktober 2017 rejste sagsøgeren, Indo European Foods, indsigelse mod registreringen af det ansøgte varemærke. Indsigelsen var støttet på et ældre ikke-registreret ordmærke, som anvendtes i Det Forenede Kongerige. Den registreringshindring, der blev påberåbt til støtte for indsigelsen, var den, som er omhandlet i artikel 8, stk. 4, i forordning 2017/1001. Indo European Foods gjorde i det væsentlige gældende, at denne i henhold til den i Det Forenede Kongerige gældende lovgivning kunne forhindre brugen af det ansøgte varemærke på grundlag af en såkaldt »udvidet« form for søgsmål vedrørende utilbørlig udnyttelse (*action for passing off*).

26. Den 5. april 2019 forkastede indsigelsesafdelingen indsigelsen i sin helhed med den begrundelse, at de beviser, som Indo European Foods havde fremlagt, ikke var tilstrækkelige til at godtgøre, at det ældre varemærke var blevet brugt erhvervsmæssigt og ikke kun havde lokal betydning før den relevante dato og på det omhandlede område.

27. Den 16. maj 2019 indbragte Indo European Foods en klage over indsigelsesafdelingens afgørelse.

28. Ved den omtvistede afgørelse afslog Fjerde Appellkammer ved EUIPO klagen som ugrundet under henvisning til, at Indo European Foods ikke havde godtgjort, at den såkaldt »udvidede« form for søgsmål vedrørende utilbørlig udnyttelse gjorde det muligt for denne at forbyde anvendelsen af det ansøgte varemærke i Det Forenede Kongerige.

### IV. Sagen for Retten og den appellerede dom

29. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 2. juni 2020 anlagde Indo European Foods sag med påstand om annulation og omgørelse af den omtvistede afgørelse.

30. Til støtte for appellen har EUIPO fremsat et enkelt anbringende, hvorefter der foreligger en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009.

<sup>8</sup> – Den appellerede doms præmis 1-12.

31. I svarskriftet har EUIPO bl.a. gjort gældende, at for så vidt som indsigelsen imod registreringen af det ansøgte varemærke var støttet på et ældre varemærke, der ikke var registreret i Det Forenede Kongerige, mistede indsigelsessagen og søgsmålet for Retten deres genstand ved udløbet af den overgangsperiode, der er fastsat i udtrædelsesaftalens artikel 126 og 127 (herefter »overgangsperioden«), selv om den beskyttelse, som varemærket ydede på grundlag af Det Forenede Kongeriges lovgivning, fortsat var relevant i denne periode. Endvidere har EUIPO gjort gældende, at Indo European Foods ikke længere havde søgsmålsinteresse i sagen for Retten, eftersom en annullation af den omtvistede afgørelse ikke længere kunne tilføre selskabet nogen fordel.

32. Retten fastslog i den appellerede dom, at sagen kunne antages til realitetsbehandling, og annullerede den omtvistede afgørelse. Hvad angår de argumenter vedrørende formaliteten, som EUIPO havde fremført, fastslog Retten for det første i nævnte doms præmis 17-23, at tvistens genstand ikke kan anses for bortfaldet, når der under sagens behandling indtræffer en begivenhed, hvorefter et ældre varemærke kan miste sin status som ikke-registreret varemærke eller som et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn, der ikke kun har lokal betydning, navnlig som følge af en medlemsstats udtræden af Unionen, medmindre Retten tager hensyn til grunde, som er fremkommet efter den omtvistede afgørelse, og som ikke har betydning for afgørelsens retmæssighed. For det andet forkastede Retten i den nævnte doms præmis 24-27 de af EUIPO fremførte argumenter, som havde til formål at godtgøre, at Indo European Foods' søgsmålsinteresse var bortfaldet, idet den fastslog, at det ikke kunne hævdes, at appelkammeret ville være nødt til at afslå klagen, hvis den omtvistede afgørelse blev annulleret, fordi der ikke forelå et ældre varemærke, som var beskyttet af en medlemsstats lovgivning, eftersom appelkammeret, når det bedømmer de faktiske omstændigheder, ikke skal tage udgangspunkt i tidspunktet for den nye afgørelse, men i det stadium, hvorpå klagen befandt sig før den omtvistede afgørelse.

## **V. Parternes påstande og retsforhandlingerne for Domstolen**

33. Ved kendelse af 7. april 2022 admitterede Domstolen den foreliggende appel efter at have fastslået, at EUIPO's anmodning om bevilling af appel i tilstrækkelig grad godtgjorde, at appellen rejste et vigtigt spørgsmål for EU- rettens ensartede anvendelse, sammenhæng og udvikling.

34. Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 16. juni 2022 har Forbundsrepublikken Tyskland fået tilladelse til at intervenere til støtte for EUIPO.

35. Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16. december 2022 er Walsall Confres Ltd's begæring om intervention til støtte for Indo European Foods blevet afslået.

36. EUIPO har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- Det fastslås, at det er ufornuddent at træffe afgørelse i det søgsmål, som Indo European Foods har anlagt til prøvelse af den omtvistede afgørelse.
- Indo European Foods tilpligtes at betale omkostningerne i den foreliggende sag og i sagen for Retten.



37. Indo European Foods har i sit svarskrift nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne i den foreliggende sag.

38. Forbundsrepublikken Tyskland har støttet EUIPO's påstande.

39. EUIPO og Indo European Foods har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 14. september 2023.

## VI. Bedømmelse

40. Til støtte for appellen har EUIPO fremsat et enkelt anbringende, hvorefter Retten tilsidesatte betingelsen om, at Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse; det består af tre led. Ved det enkeltstående anbringendes første led har EUIPO gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at sammenblende begrebet »legalitetskontrol« med det selvstændige krav om, at søgsmålsinteressen fortsat består. Ved anbringendets andet led har EUIPO gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl og gav en utilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse, fordi den ikke foretog en konkret vurdering af, om Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse, i lyset af de særlige omstændigheder, der kendetegner varemærkeretten. Ved det nævnte anbringendes tredje led har EUIPO gjort gældende, at de fejl, som Retten begik, medfører, at EUIPO er forpligtet til ikke at tage hensyn til retsvirkningerne af overgangsperiodens udløb.

41. Jeg begynder min bedømmelse med at undersøge det enkeltstående anbringendes første led, idet jeg redegør for, hvorfor jeg er af den opfattelse, at det bør forkastes (A). Jeg påviser derpå, at Indo European Foods efter min opfattelse har søgsmålsinteresse for Retten, hvorfor det enkeltstående anbringendes andet og tredje led ligeledes skal forkastes og ikke kan føre til ophævelse af den appellerede dom (B og C).

### *A. Det enkeltstående anbringendes første led: genstanden for søgsmålet for Retten*

42. Ved det enkeltstående anbringendes første led har EUIPO gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 15-21 begik en retlig fejl ved afgørelsen af, om Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse, ved at fokusere på, om overgangsperiodens udløb kunne have indvirkning på lovligheden af den omtvistede afgørelse på det tidspunkt, hvor den blev truffet. Derved sammenblandede Retten legalitetskontrollen med kravet om, at søgsmålsinteressen fortsat består.

43. Det forekommer mig imidlertid, at disse argumenter beror på en fejlagtig fortolkning af den appellerede dom og af den retspraksis, hvortil der henvises heri.

44. Det skal således anføres, at Retten – i modsætning til hvad EUIPO har gjort gældende – i den appellerede doms præmis 15-21 ikke undersøgte, om Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse, eller om den omtvistede afgørelse var lovlig, men om *genstanden for søgsmålet* – dvs. appelkammerets afgørelse af 2. april 2020, hvorved kammeret forkastede Indo European Foods' anmodning om indsigelse – var bortfaldet.

45. Genstanden for et søgsmål og søgsmålsinteressen hos den, som har anlagt det, er to særskilte spørgsmål. Genstanden for et annullationssøgsmål er et objektivt element, nemlig den retsakt, der påstås annulleret. Søgsmålsinteressen er et subjektivt element, der har til formål at fastslå, om søgsmålet med sit resultat kan tilføre den part, som har anlagt det, en fordel<sup>9</sup>.

46. Disse to elementer hænger ganske vist ofte sammen, navnlig fordi spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger søgsmålsinteresse, skal undersøges »for så vidt angår sagens genstand«<sup>10</sup>, og fordi bortfald af sagens genstand nødvendigvis medfører, at søgsmålsinteressen bortfalder. En sagsøgers søgsmålsinteresse kan imidlertid ligeledes bortfalde, selv om sagens genstand består<sup>11</sup>.

47. Den fortsatte beståen af genstanden for et annullationssøgsmåls forudsætter, at den afgørelse, som er omhandlet i annullationssøgsmålet, fortsat har virkninger. Det er således fast retspraksis, at bortfald af sagens genstand bl.a. kan skyldes, at retsakten er blevet tilbagekaldt eller erstattet under sagens behandling<sup>12</sup>. På samme måde anses et søgsmål, der vedrører en afgørelse truffet af EUIPO vedrørende en anmodning om indsigelse, for at være uden genstand, når anmodningen om indsigelsen er blevet trukket tilbage som følge af en aftale mellem parterne<sup>13</sup>, når det varemærke, som indsigelsen var støttet på, er blevet erklæret ugyldigt<sup>14</sup>, eller når den registreringsansøgning, som en part har rejst indsigelse imod, selv er blevet trukket tilbage<sup>15</sup>.

48. Det skal påpeges, at Domstolen i alle sådanne situationer har fastslået, at genstanden for et annullationssøgsmål er bortfaldet, når der under sagens behandling er indtruffet en begivenhed, som har virkninger ex tunc, således at den omhandlede afgørelse må anses for aldrig at have eksisteret.

49. På denne baggrund tilkommer det med henblik på at besvare EUIPO's argument om, at genstanden for søgsmålet for Retten var bortfaldet, denne at undersøge, om bortfaldet af den ældre rettighed, som den anmodning om indsigelse, der er omhandlet i den omtvistede afgørelse, var støttet på, efter overgangsperiodens udløb og under sagen for Retten kunne have indvirkning på tvisten vedrørende afslaget på anmodningen, med den virkning til følge, at denne tvist skulle anses for aldrig at have eksisteret.

50. I modsætning til hvad EUIPO har gjort gældende, tilstræbte Retten sig således ikke på at afgøre, om overgangsperiodens udløb efter Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen kunne have indvirkning på *lovligheden* af den omtvistede afgørelse, men alene om en sådan omstændighed havde indvirkning på, om søgsmålets genstand fortsat bestod.

51. I denne henseende fremgår det klart af den appellerede doms præmis 20 og 21, at Retten fastslog, at selv om det fremgår af retspraksis, at den omstændighed, at den ældre rettighed, som anmodningen om indsigelse er støttet på, bortfalder som følge af Det Forenede Kongeriges

<sup>9</sup> – Dom af 4.6.2015, Andechser Molkerei Scheitz mod Kommissionen (C-682/13 P, EU:C:2015:356, præmis 25), af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen (C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 55), og af 20.12.2017, Binca Seafoods mod Kommissionen (C-268/16 P, EU:C:2017:1001, præmis 44).

<sup>10</sup> – Dom af 28.5.2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331, præmis 61), og af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen (C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 57).

<sup>11</sup> – Jf. som et eksempel dom af 18.3.2010, Centre de Coordination Carrefour mod Kommissionen (T-94/08, EU:T:2010:98).

<sup>12</sup> – Dom af 1.6.1961, Meroni m.fl. mod Den Høje Myndighed (5/60, 7/60 og 8/60, EU:C:1961:10, s. 213).

<sup>13</sup> – Kendelse af 17.4.2018, Westbrae Natural mod EUIPO – Kaufland Warenhandel (COCONUT DREAM) (T-65/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:204, præmis 20-22).

<sup>14</sup> – Kendelse af 14.2.2017, Helbrecht mod EUIPO – Lenci Calzature (SportEyes) (T-333/14, EU:T:2017:108, præmis 21-24).

<sup>15</sup> – Kendelse af 14.2.2023, Laboratorios Ern mod EUIPO – Arrowhead Pharmaceuticals (TRiM) (T-428/22, ikke trykt i Sml., EU:T:2023:80).

udtræden af Unionen, kan have betydning for udfaldet af anmodningen om indsigelse, når den indtræffer under sagen for EUIPO, kan søgsmålet for Retten derimod ikke miste sin genstand alene af den grund, at det varemærke, som indsigelsen er støttet på, er blevet ugyldigt under sagen for EUIPO.

52. Selv om det ifølge EUIPO er klart, at det i tilfælde af at den ældre rettighed, som anmodningen om indsigelse er støttet på, bortfalder under sagen for EUIPO inden den omtvistede afgørelse, må fastslås, at søgsmålets genstand er bortfaldet, fordi den omtvistede afgørelse er blevet ugyldig, kan det ikke automatisk udledes af den omstændighed, at den ældre rettighed først er bortfaldet, efter at den nævnte afgørelse er truffet, at søgsmålet har bevaret sin genstand. EUIPO har navnlig gjort gældende, at muligheden for, at den ældre rettighed tidligere kunne danne grundlag for en indsigelse, ikke er ensbetydende med, at sagsøgeren har en eksisterende, faktisk og reel søgsmålsinteresse.

53. Imidlertid fremgår det, således som jeg anførte i punkt 42 og 43 i dette forslag til afgørelse, klart af den appellerede dom, at Retten af disse grunde tog stilling ikke til spørgsmålet om, hvorvidt der forelå søgsmålsinteresse, men alene til spørgsmålet om, hvorvidt tvistens genstand fortsat bestod, hvorfor EUIPO's argument efter min opfattelse er uvirksomt.

54. Endvidere er Rettens analyse efter min opfattelse ikke behæftet med nogen retlig fejl. Retten foretog en begrundet sondring mellem genstanden for anmodningen om indsigelse til EUIPO og genstanden for søgsmålet for Retten. Genstanden for sagen for EUIPO er anmodningen om indsigelse, der er støttet på en rettighed i Det Forenede Kongerige. Anmodningen kan derfor i teorien blive uden genstand, hvis den ældre rettighed, som den er støttet på, bortfalder under proceduren. Søgsmålet for Retten vedrører derimod den afgørelse, som blev truffet som resultatet af proceduren for EUIPO på det tidspunkt, hvor den rettighed, som ansøgningen var støttet på, stadig var gyldig.

55. Således som Retten korrekt bemærkede, kan der i denne henseende ikke tages hensyn til grunde, som er fremkommet efter at den omtvistede afgørelse blev truffet, når disse grunde ikke har nogen indvirkning på den indsigelsessag, som sagen for Retten er en følge af<sup>16</sup>.

56. Når bortfaldet af den ældre rettighed som følge af Det Forenede Kongeriges udtræden indtræffer, efter at afgørelsen er truffet, kan bortfaldet ikke have indvirkning på sagen for EUIPO, eftersom det ikke kan anses for at medføre, at den ældre rettighed bortfalder på en sådan måde, at den anses for aldrig at have eksisteret. Således som Indo European Foods har anført, kan det ikke udledes af noget i udtrædelsesaftalen, at Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen medfører, at de ældre rettigheder bortfalder *ex tunc*. Tværtimod fremgår det klart af aftalen, at EU-retten fortsat finder anvendelse på Det Forenede Kongerige indtil overgangsperiodens udløb. Denne medlemsstats udtræden af Unionen skal derfor ikke fortolkes således, at den betyder, at den aldrig har været medlem af Unionen, og at de intellektuelle ejendomsrettigheder, som er baseret på national ret, følgelig aldrig har haft nogen relevans i Unionens retsorden, men kun således, at den betyder, at disse rettigheder fra overgangsperiodens udløb ikke længere har de virkninger, som er fastsat i forordning 2017/1001.

57. Under disse omstændigheder er jeg af den opfattelse, at det var med rette, at Retten fastslog, at den sag, som var indbragt for den, havde bevaret sin genstand. Det følger heraf, at det enkeltstående anbringendes første led skal forkastes som ugrundet.

<sup>16</sup> – Dom af 8.10.2014, Fuchs mod KHIM – Les Complices (stjerne i en cirkel) (T-342/12, EU:T:2014:858, præmis 24).

## ***B. Det enkeltstående anbringendes andet led: den fortsatte beståen af en søgsmålsinteresse***

58. Ved det enkeltstående anbringendes andet led har EUIPO gjort gældende, for det første at Retten begik en retlig fejl ved ikke at foretage en konkret vurdering af, om Indo European Foods havde søgsmålsinteresse, og ved at begrænse sig til at forkaste de argumenter, hvorved EUIPO bestred, at der forelå en sådan interesse. Derved gav Retten ligeledes en utilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse. For det andet har EUIPO gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i sin analyse at fokusere på, om den ældre rettighed kunne udgøre grundlaget for indsigelsen, og ved således at se bort fra de særlige omstændigheder, der kendetegner indsigelsesproceduren og EU-varemærkeretten.

59. Med hensyn til det første argument, som EUIPO har fremført, er det ganske vist fast retspraksis, at det påhviler sagsøgeren at føre bevis for sin søgsmålsinteresse, hvilket er den afgørende og grundlæggende betingelse for al rettergang<sup>17</sup>.

60. Det fremgår imidlertid efter min opfattelse klart, om end implicit, af den appellerede dom, at Retten fandt, at Indo European Foods havde søgsmålsinteresse på tidspunktet for anlæggelsen af sagen, og at denne ikke var blevet anfægtet, idet den omtvistede afgørelse var bebyrdende for selskabet. EUIPO gjorde gældende for Retten, at søgsmålsinteressen kunne bortfalde som følge af overgangsperiodens udløb, og påberåbte sig i denne henseende to argumenter, som Retten forkastede. Retten fastslog således i den appellerede doms præmis 28, at Indo European Foods' søgsmålsinteresse, som var godtgjort, ikke var bortfaldet. Under disse omstændigheder mener jeg ikke, at den påståede omvending af bevisbyrden foreligger, som EUIPO har gjort gældende.

61. Retten fandt nemlig alene, at de af EUIPO fremførte argumenter ikke kunne rejse tvivl om, at Indo European Foods havde søgsmålsinteresse, og Retten kan derfor ikke anses for at have begået en retlig fejl eller givet en utilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse.

62. Under alle omstændigheder er jeg af den opfattelse, at selv hvis det forudsættes, at det kan påvises, at Retten begik en retlig fejl ved vurderingen af, om Indo European Foods havde søgsmålsinteresse, på grund af en omvending af bevisbyrden, kan dette ikke føre til, at den appellerede dom ophæves. Det fremgår nemlig af Domstolens praksis, at hvis præmisserne i en dom afsagt af Retten indeholder en tilsidesættelse af EU-retten, men konklusionen er berettiget af andre retlige grunde, bevirker en sådan tilsidesættelse ikke, at denne dom skal ophæves, og at præmisserne skal ændres<sup>18</sup>. Dette er tilfældet i den foreliggende sag af de grunde, som jeg nu skal redegøre for.

63. At der foreligger søgsmålsinteresse, er den afgørende og grundlæggende betingelse for ethvert annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person i henhold til artikel 263 TEUF, og dette gælder på samme måde, når Retten ikke blot kan annullere den omtvistede afgørelse, men ligeledes omgøre den, således som det bestemmes i artikel 72, stk. 3, i forordning 2017/1001. Eksistensen af en sådan søgsmålsinteresse forudsætter, at annullationen af den anfægtede retsakt i sig selv kan have retsvirkninger og således med sit resultat kan tilføre personen en fordel<sup>19</sup>.

<sup>17</sup> – Dom af 4.6.2015, Andechser Molkerei Scheitz mod Kommissionen (C-682/13 P, EU:C:2015:356, præmis 27), af 20.12.2017, Binca Seafoods mod Kommissionen (C-268/16 P, EU:C:2017:1001, præmis 45), og af 7.11.2018, BPC Lux 2 m.fl. mod Kommissionen (C-544/17 P, EU:C:2018:880, præmis 33).

<sup>18</sup> – Dom af 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen, Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Kommissionen mod Ferracci (C-622/16 P – C-624/16 P, EU:C:2018:873, præmis 48).

<sup>19</sup> – Dom af 4.6.2015, Andechser Molkerei Scheitz mod Kommissionen (C-682/13 P, EU:C:2015:356, præmis 25), og af 13.7.2023, D & A Pharma mod EMA (C-136/22 P, EU:C:2023:572, præmis 43 og 44).

64. Således som Retten bemærkede i den appellerede dom, skal søgsmålsinteressen desuden ikke blot foreligge på tidspunktet for anlæggelsen af sagen, men ligeledes bestå indtil retsafgørelsen<sup>20</sup>.

65. I det foreliggende tilfælde står det klart, at Indo European Foods havde en interesse i at påstå den omtvistede afgørelse annulleret på tidspunktet for anlæggelsen af sagen. Ved denne afgørelse afslog appelkammeret ved EUIPO nemlig den anmodning om indsigelse, som selskabet havde rejst i henhold til artikel 46 i forordning 2017/1001. Annullationen af nævnte afgørelse kunne således med sit resultat tilføre sagsøgeren en fordel ved at foranledige appelkammeret ved EUIPO til at foretage en ny undersøgelse af anmodningen om indsigelse, som potentielt kunne være til fordel for Indo European Foods.

66. Det står herefter tilbage at undersøge, om Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen kan ændre denne konstatering.

67. Med henblik herpå skal det ifølge EUIPO afgøres, om registreringen af den anfægtede EU-varemærkeansøgning på trods af overgangsperiodens udløb stadig kan skade Indo European Foods' retlige interesser, hvilket Retten undlod at gøre. Imidlertid kan der, hvis det anfægtede EU-varemærke registreres, som følge af indsigelsesprocedurerne særlige karakter, varemærkets væsentligste funktion, territorialitetsprincippet og varemærkets enhedskarakter ikke opstå nogen konflikt mellem dette varemærke og den rettighed, som Indo European Foods har påberåbt sig, hverken ratione loci eller ratione temporis. Det følger heraf, at svaret på det nævnte spørgsmål nødvendigvis er benægtende og indebærer, at Indo European Foods' søgsmålsinteresse bortfalder.

68. Jeg er imidlertid af den opfattelse, at svaret på dette spørgsmål ikke har noget at gøre med afgørelsen af, om der fortsat består søgsmålsinteresse med henblik på at påstå den omtvistede afgørelse annulleret for Retten.

69. Det skal indledningsvis anføres, at spørgsmålet om, hvorvidt der forelå søgsmålsinteresse på det tidspunkt, hvor sagen blev anlagt for Retten, ikke afhæng af, om registreringen af varemærket kunne skade Indo European Foods' retlige interesser. Jeg har derfor vanskeligt ved at forstå, hvorfor dette skulle være tilfældet med hensyn til, om denne interesse fortsat bestod.

70. Endvidere er det min opfattelse, at det af EUIPO rejste spørgsmål først og fremmest har til formål at fastslå, om Indo European Foods har interesse i at rejse indsigelse for EUIPO mod registreringen af EU-varemærket. Nærmere bestemt henhører dette spørgsmål under EUIPO's vurdering af anmodningen om indsigelse. Et benægtende svar medfører nødvendigvis, at EUIPO forkaster anmodningen, men betyder ikke, at Indo European Foods ikke havde nogen interesse i at anfægte denne afgørelse for Retten og at opnå, at den blev annulleret.

71. Spørgsmålet om, hvorvidt registreringen af det anfægtede EU-varemærke kan skade Indo European Foods' retlige interesser, skal med andre ord først og fremmest undersøges af EUIPO og udgør derfor efter min opfattelse eventuelt et materielt spørgsmål inden for rammerne af et annullationsspørgsmål, der skal være genstand for en legalitetskontrol. Dette spørgsmål kan imidlertid ikke være afgørende for, om søgsmålet kan antages til realitetsbehandling.

<sup>20</sup> – Præmis 25 i den appellerede dom. Jf. ligeledes dom af 4.6.2015, Andechser Molkerei Scheitz mod Kommissionen (C-682/13 P, EU:C:2015:356, præmis 25), af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen (C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 55), og af 20.12.2017, Binca Seafoods mod Kommissionen (C-268/16 P, EU:C:2017:1001, præmis 44).

72. Hvad dette angår skal det fremhæves, at EUIPO selv medgav i retsmødet, at en anmodning om indsigelse mod en ansøgning om registrering af et EU-varemærke, der er indgivet efter overgangsperiodens udløb, men som er støttet på en ældre rettighed i Det Forenede Kongerige, vil blive fundet uantagelig til behandling af EUIPO, men at et annulations søgsmål til prøvelse af afgørelsen herom vil skulle findes antageligt til pådømmelse af Retten, uanset om det er åbenbart ugrundet. Under disse omstændigheder er der intet, der berettiger, at et tilsvarende søgsmål – såsom det, der er omhandlet i det foreliggende tilfælde – skal afvises, når den ældre rettighed, som anmodningen for EUIPO er støttet på, ikke var en nullitet fra begyndelsen, men bortfaldt under sagens behandling.

73. Endelig forekommer det mig, at det ville føre til en omgåelse af Domstolens praksis, hvorefter Retten ikke kan ophæve eller omgøre en afgørelse truffet af et appelkammer af grunde, som er indtruffet, efter at afgørelsen er truffet, hvis spørgsmålet om, hvorvidt der fortsat forelå søgsmålsinteresse, skulle afhænge af, om registreringen af varemærket kunne skade Indo European Foods' retlige interesser på trods af Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen<sup>21</sup>.

74. Således som EUIPO gjorde gældende i retsmødet, ville en afvisning af søgsmålet for Retten have ført til, at det anfægtede EU-varemærke blev registreret, uden at der var behov for, at EUIPO traf en ny afgørelse.

75. Jeg udleder heraf, at registreringen af det anfægtede EU-varemærke under disse omstændigheder ikke længere følger af de grunde, som den omtvistede afgørelse oprindeligt var støttet på, men af den omstændighed, at registreringen som følge af Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen ikke kan skade Indo European Foods' interesser.

76. Da denne begivenhed imidlertid indtraf efter, at den omtvistede afgørelse blev truffet, kan den ikke efterfølgende begrunde, at den blev truffet.

77. Under disse omstændigheder er jeg af den opfattelse, at det enkeltstående anbringendes andet led skal forkastes som ugrundet.

78. Endvidere skal det præciseres for fuldstændighedens skyld, at hvis det for at godtgøre, at Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse, skulle afgøres – hvilket ikke er tilfældet – om registreringen af det anfægtede EU-varemærke kunne skade selskabets retlige interesser, skal dette spørgsmål – i modsætning til, hvad EUIPO har gjort gældende – ligeledes besvares bekræftende,

79. Det bestemmes nemlig i artikel 11, stk. 2, i forordning 2017/1001, at der kan kræves rimelig erstatning for handlinger, som er foretaget efter datoen for bekendtgørelse af en EU-varemærkeansøgning, og som efter bekendtgørelsen af EU-varemærke registreringen ville være forbudt i kraft af denne bekendtgørelse. Ifølge Indo European Foods kan denne bestemmelse gøre det muligt for indehaveren af det anfægtede varemærke at anlægge en sag om krænkelse af varemærket i Det Forenede Kongerige som følge af handlinger begået mellem offentliggørelsen af den anfægtede varemærkeansøgning og overgangsperiodens udløb.

<sup>21</sup> – Dom af 11.5.2006, Sunrider mod KHIM (C-416/04 P, EU:C:2006:310, præmis 55) og kendelse af 30.6.2010, Royal Appliance International mod KHIM (C-448/09 P, EU:C:2010:384, præmis 43 og 44).

80. Det er ganske vist hypotetisk, at indehaveren af det anfægtede EU-varemærke skulle udøve retten til at kræve en rimelig erstatning i en sådan situation. Det forholder sig ikke desto mindre således, at eksistensen af denne ret efter min opfattelse er tilstrækkelig til at begrunde, at Indo European Foods har søgsmålsinteresse, eftersom den indebærer, at det kunne påhvile selskabet at betale en sådan rimelig erstatning.

81. Ingen af EUIPO's argumenter hvad dette angår kan rejse tvivl om denne konklusion. Hvad for det første angår argumentet om, at kravet om en rimelig erstatning kun kan gøres gældende over for parter, der ikke var indehavere af ældre rettigheder, hvilket udelukker Indo European Foods, forekommer det mig at være præget af en vis selvmodsigelse. Det ville nemlig indebære, at EUIPO inden for rammerne af indsigelsessagen kan beslutte, at Indo European Foods ikke er indehaver af ældre rettigheder, og på grundlag heraf afslå anmodningen om indsigelse mod ansøgningen om registrering af EU-varemærket, samtidig med at EUIPO medgiver, at selskabet inden for rammerne af en national sag, hvori der er nedlagt påstand om en rimelig erstatning, kan påberåbe sig at være indehaver af ældre rettigheder.

82. Hvad for det andet angår argumentet om, at der kun kan kræves rimelig erstatning for handlinger, som er forbudt »i kraft af offentliggørelsen af registreringen«, og at dette dermed udelukker de faktiske omstændigheder, som er indtruffet i Det Forenede Kongerige, eftersom dette land ikke længere var en EU-medlemsstat på registreringstidspunktet, er det efter min opfattelse i strid med formålet med artikel 11, stk. 2, i forordning 2017/1001.

83. Denne bestemmelse har nemlig til formål at afhjælpe den omstændighed, at et EU-varemærke ikke kan gøres gældende over for tredjemand, før registreringsansøgningen er blevet offentliggjort, med henblik på alligevel at muliggøre en vis form for beskyttelse regnet fra datoen for indgivelsen af ansøgningen. Med andre ord nyder EU-varemærket en retlig beskyttelse inden offentliggørelsen af registreringen, der, således som generaladvokat Wathelet har fremhævet, afspejler det forhold, at lovgiver er af den opfattelse, at et EU-varemærke, som er under erhvervelse, allerede fortjener beskyttelse<sup>22</sup>. Domstolen har således fastslået, at artikel 11, stk. 2, i forordning 2017/1001 fastsætter en ret til en rimelig erstatning, således at den, som ansøger om registrering af et varemærke, tildeles et vist omfang af beskyttelse i den periode, der ligger imellem datoen for bekendtgørelse af anmodningen – fra hvilken denne ansøgning må anses for at være tredjemand bekendt – og datoen for offentliggørelsen af varemærkets registrering<sup>23</sup>.

84. Den fortolkning af denne bestemmelse, som EUIPO har foreslået, ville imidlertid gøre det umuligt at opnå en rimelig erstatning for handlinger begået inden offentliggørelsen af registreringen af EU-varemærket på en medlemsstats område som følge af denne stats efterfølgende udtræden af Unionen inden registreringen, og er således til hinder for beskyttelsen af EU-varemærket i perioden mellem, i det mindste, indgivelsen af ansøgningen og den nævnte medlemsstats udtræden på et tidspunkt, hvor EU-retten stadig finder anvendelse, hvilket er i strid med selve formålet med den nævnte bestemmelse.

85. Jeg er derfor af den opfattelse, at Indo European Foods fortsat havde søgsmålsinteresse under sagen for Retten.

<sup>22</sup> – Generaladvokat Wathelets forslag til afgørelse Nikolajeva (C-280/15, EU:C:2016:293, punkt 44).

<sup>23</sup> – Dom af 22.6.2016, Nikolajeva (C-280/15, EU:C:2016:467, præmis 38).

### ***C. Det enkeltstående anbringendes tredje led: virkningerne for sagen for EUIPO***

86. Ved det enkeltstående anbringendes tredje led har EUIPO gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 27 at pålægge appelkammeret ikke at tage hensyn til retsvirkningerne af overgangsperiodens udløb for den foreliggende sag, for så vidt som EUIPO i forbindelse med sin nye vurdering efter en eventuel annullation af den omtvistede afgørelse ville være nødsaget til at undlade at undersøge, om Indo European Foods fortsat havde en interesse i, at indsigelsesafdelingens appellerede afgørelse blev annulleret, og derved skulle undersøge anmodningen om indsigelse på grundlag af en konflikt mellem rettigheder, der aldrig kan opstå.

87. Et sådant argument er imidlertid efter min opfattelse hverken virksomt eller egnet til at føre til ophævelse af den appellerede dom.

88. Således som jeg anførte i forbindelse med min analyse af det enkeltstående anbringendes andet led, afhænger spørgsmålet om, hvorvidt søgsmålet for Retten om annullation af den omtvistede afgørelse kan antages til realitetsbehandling, ikke af, om Indo European Foods fortsat har en interesse i, at det afvises at registrere det anfægtede varemærke.

89. Dette spørgsmål er kun relevant under sagen for EUIPO og foregriber på ingen måde, om Indo European Foods har ret til at påstå den omtvistede afgørelse annulleret. Retten kan nemlig ikke forudse resultatet af EUIPO's fornyede undersøgelse af anmodningen om indsigelse med henblik på at afgøre, om annullationssøgsmålet kan antages til realitetsbehandling, eftersom dette, således som jeg har fremhævet, ville berettige, at denne afgørelse blev truffet af grunde, som var indtruffet, efter at afgørelsen var truffet, hvilket er i strid med Domstolens praksis<sup>24</sup>.

90. Selv om Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen kunne føre til, at appelkammeret ved EUIPO forkaster anmodningen om indsigelse<sup>25</sup>, tilkommer det således appelkammeret og ikke Retten i forbindelse med undersøgelsen af, om et søgsmål kan antages til realitetsbehandling, at drage denne konklusion<sup>26</sup>.

91. Det enkeltstående anbringendes tredje led må følgelig forkastes som uvirksomt.

## **VII. Forslag til afgørelse**

92. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg, at Domstolen forkaster appellen.

<sup>24</sup> – Jf. punkt 73 og 74 i dette forslag til afgørelse.

<sup>25</sup> – Domstolen har endnu ikke afgjort dette spørgsmål, som er genstand for sag C-337/22 P, EUIPO mod Nowhere, der verserer for Domstolen.

<sup>26</sup> – En sådan afgørelse kan selv være genstand for et nyt annullationssøgsmål, uden at der kan rejses tvivl om, at det kan antages til realitetsbehandling, således som EUIPO medgav i retsmødet.